

РЕШЕНИЕ

№ 2726

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 87 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА**

при участието на секретаря **ИЛИАНА Б. ВАКРИЛОВА**
като разглежда докладваното от **ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА** Гражданско дело № 20221110106115 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са осъдителни искиове с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищецът Д. Ц. Г. твърди, че с Трудов договор № 14/30.11.2009 г., сключен на основание чл. 70, ал. 1 КТ, е бил назначен в ответното дружество /фирма/ на длъжност „....“ при работно време - 4 часа на ден, или 20 часа при петдневна работна седмица, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 240 лв., платимо до 15-то число на следващия календарен месец, което с Допълнително споразумение № 14/05.01.2021 г. било променено на 2600 лева. Твърди, че със Заповед № 269/12.11.2021 г. трудовото му правоотношение било прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 13.11.2021 г. Излага доводи, че въпреки посочването в заповедта, че е следвало да му бъде изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 31 работни дни в размер на 4169,22 лева, то такова плащане не било извършено от ответната страна. Счита за дължимо и неплатеното му трудово възнаграждението за периода от 01.10.2021 г. до прекратяване на трудовото правоотношение като видно от представения му фиш за заплата общия размер на дължимите суми за трудови възнаграждения и обезщетение възлизал на 6786,56 лева. Ето защо, ищецът предявява настоящите осъдителни искиви претенции с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ – за заплащане на сумата от общо 2968,27 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец октомври и месец ноември 2021 г., с правно основание чл. 224 от КТ - за заплащане на сумата от 3818,29 лв., представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение между

страните, както и с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД – за заплащане на сумата от общо 123,50 лв., представляваща сбор от лихви за забава върху главниците. Претендира и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът /фирма/ е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва изцяло предявените искове. Оспорва твърденията на ищеца, че в процесния период от 07.10.2021 г. до 13.11.2021 г. същият е бил в платен годишен отпуск от неизползвания до момента, тъй като молба до ответника за ползване на такъв вид отпуск не била подавана и съответно такъв не бил разрешаван. Твърди, че през този период ищецът не се е явил на работното си място и не е полагал труд, с оглед на което трудово възнаграждение не му се дължало. Счита, че отразяването или липсата на отразяване на дължимо обезщетение на соченото от ищеца основание в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение или в счетоводството на работодателя не създавало право на работника на това обезщетение. Релевира възражение за погасено право на ползване на претендирания платен годишен отпуск на основание чл. 176а от Кодекса на труда. Твърди, че е изплатил дължимите суми на ищеца и няма задължения към него. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, както и доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ:

За основателността на предявения иск е необходимо да се установи, че за посочения период между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е бил в разрешен законоустановен платен годишен отпуск, поради което за ответното дружество е възникнало задължение за заплащане на трудово възнаграждение в претендирания размер. Съобразно разпоредбата на чл. 154 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже горните обстоятелства, а в тежест на ответника е да установи плащане на дълга.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира иска за основателен.

Между страните няма спор, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че на 30.11.2009 г. същите са сключили Трудов договор № 14/30.11.2009 г. на основание чл. 70, ал. 1 от КТ, като с него ответникът е възложил, а ищецът е приел да изпълнява длъжността „.....“ при работно време - 4 часа на ден, или 20 часа при петдневна работна седмица, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 240 лв., платимо до 15-то число на следващия календарен месец, което възнаграждение с Допълнително споразумение № 14/05.01.2021 г. било променено на 2600 лева. Няма спор, че служителят е постъпил на работа на 01.12.2009 г.

Със Заповед № 269/12.11.2021 г. трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 13.11.2021 г.

Спорно между страните е обстоятелството дали в процесния период от 07.10.2021 г. до 13.11.2021 г. ищецът е ползвал разрешен законоустановен платен годишен отпуск или

неоснователно не се е явил на работното си място да престира труд, каквото оспорване е направено от ответника с отговора на исковата молба.

По делото са представени като писмени доказателства Фишове за заплати на ответното дружество за м. октомври и м. ноември 2021 г. */л.11 по делото/*, видно от които на ищеца е начислено трудово възнаграждение за 4 дни болничен отпуск, „за прослужено време“, 27 дни платен отпуск и обезщетение по КТ като сумата за получаване възлиза в общ размер на 6786,56 лева, платими по банка. Представено е и Становище от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, дирекция „Инспекция по труда“ с изх. № 22002634/18.01.2022 г. */л.11 по делото/*, в което е констатирано, че при извършена проверка с ПР 2138297 от 14.12.2021 г., на работодателя – ответник в настоящото производство, е дадено предписание да се изплати трудовото възнаграждение за м. октомври 2021 г., с краен срок на изпълнение 22.12.2021 г., като при последваща проверка инспекцията е установила, че предписанието не е изпълнено и е ангажирана административно – наказателната отговорност на работодателя. По отношение на платежната ведомост за м. ноември 2021 г., в която е начислено трудово възнаграждение за 10 дни платен отпуск и обезщетение по КТ, инспекцията е дала предписания да се изплати трудовото възнаграждение, ведно с обезщетението за м. ноември 2021 г., с краен срок за изпълнение 31.01.2022 г.

Нормата на чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ вмениява задължения на работодателя в установените срокове: да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд и да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Съгласно разпоредбата на чл. 242 от КТ, положения труд по трудов договор е възмезден, като работодателят е длъжен да заплаща своевременно уговореното в договора трудово възнаграждение, след като работника, или служителя е изпълнявал добросъвестно задълженията си и възложените с договора трудови функции. Ответникът е оспорил обстоятелството, че през периода от 07.10.2021 г. до 13.11.2021 г. ищецът е бил в законоустановен разрешен платен годишен отпуск, като в доказателствена тежест на ищеца бе възложено да докаже при условията на пълно и главно доказване, че платения отпуск е бил разрешен и използван по надлежен законоустановен ред.

По делото обаче не бяха ангажирани и от двете страни доказателства за установяване на обстоятелствата свързани с явяването на ищеца на работното място или ползването на процесния годишен платен отпуск при ответното дружество, каквито оспорвания бяха направени. По делото няма индициращи доказателства в посока, че ищецът е в неизпълнение на задължението си да престира труд и че за процесния период не е бил на работното си място без основание за това.

Доколкото обаче безспорно се установи по делото, че за периода от 07.10.2021 г. до 12.11.2021 г. страните са били обвързани от валидно трудово правоотношение съгласно Трудов договор № 14, сключен на 30.11.2009 г., то е налице основание въз основа на което да се приеме за дължимо претендираното трудово възнаграждение за м.октомври и м.ноември 2021 г.

По делото не се събраха категорични доказателства, че ответникът е изпълнил

задължението си да плати трудово възнаграждение за визирания период. Не са налице ведомости, от които да се установи, че работникът е удостоверил чрез подписа си получаването на трудовото възнаграждение, нито същото да е платено по банков път. Не са налице и счетоводни записвания за изплащане на сумите. След като ищцата е изпълнила своето основно трудово задължение по трудовото правоотношение да престои на ответника - работодател своята работна сила през релевантния период, ответникът е следвало да ѝ заплати в срок уговореното по договора трудово възнаграждение по аргумент от чл. 270, ал. 2 КТ.

Ответникът не установи плащане на така дължимото трудово възнаграждение за м.октомври и м.ноември 2021 г., с оглед на което исковите претенции с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ за заплащане на сумата от общо 2968,27 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец октомври и месец ноември 2021 г., са основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Законна последица от уважаването на главния иск е и уважаването на претенцията за присъждане на законната лихва върху сумата от подаването на исковата молба в съда – 09.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

Според разпоредбата на чл. 224, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж.

Следователно основателността на предявения иск е обусловена от кумулативното наличие на следните предпоставки, а именно: 1/ да е прекратено трудовото правоотношение между страните; 2/ работникът или служителят да не е използвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години.

Съгласно чл. 224, ал. 2 КТ обезщетението за неизползуван платен годишен отпуск се изчислява по реда на чл. 177 към деня на прекратяването на трудовото правоотношение, т. е. по същия начин, по който се изчислява и възнаграждението при ползване на отпуск. Съгласно чл. 177 КТ възнаграждението при ползване на платен годишен отпуск се изчислява съобразно начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползуването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 работни дни (ал. 1), а когато няма месец, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 работни дни при същия работодател - съобразно уговорените в трудовия договор основно и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер (ал. 2).

В настоящия случай, както вече по-горе беше прието и обсъдено от съда, трудовото правоотношение е прекратено по силата на Заповед № 269/30.11.2009 г., издадена от работодателя – ответното дружество, на основание чл. 325, ал. 1, т.1 от КТ като причина за прекратяване на трудовия договор е подадена молба от лицето за прекратяване на трудовия

договор по взаимно съгласие. В заповедта е обективизирано още, че на лицето следва да се изплати на основание чл. 224, ал. 1 от КТ обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 31 работни дни в размер на 4169,22 лева. Посочено е, че актът за прекратяване на правоотношението е връчен на ищеца на 12.11.2021 г., без оспорване.

Неоснователно е направеното оспорване от страна на ответното дружество, че обективизираното в заповедта за прекратяване на правоотношението изявление да се изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 31 работни дни не поражда право за работника за тяхната равностойност. Съгласно чл. 144 ГПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. Настоящата заповед представлява частен свидетелстващ документ, който се ползва с материална доказателствена сила доколкото издателят му удостоверява неизгодни за себе си факти, а именно задължение за плащане на обезщетение в размер на 4169,22 лева за неизползван платен годишен отпуск за 31 работни дни. В този случай документът има сила на извънсъдебно признание и важи срещу своя издател, който в случая е ответното дружество /фирма/

Ответното дружество е релевирано възразение за изтекла погасителна давност по отношение на вземането за обезщетение. Съгласно чл. 176а, ал. 1 КТ когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. В конкретния случай отпускът се отнася за 2021 г., което е и годината на прекратяването на трудовото правоотношение, а исковата молба е депозирана в съда на 09.02.2022 г., поради което същият не се е погасил по давност.

Ответникът не установи възложената в негова тежест предпоставка, че е заплатил процесното вземане за обезщетение като доколкото ищецът претендира същото в по-малък размер - 3818,29 лева, от установения за дължим от съда, осъдителният иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Законна последица от уважаването на главния иск е и уважаването на претенцията за присъждане на законната лихва върху сумата от подаването на исковата молба в съда – 09.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

По иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

За основателността на предявения иск е необходимо да се установи наличие на главен дълг и забава в погасяването му.

Съдът достигна до извод за наличие на главни дългове.

В представените по делото Трудов договор № 14/30.11.2009 г., е посочено, че трудовото възнаграждение се изплаща до 15-то число на следващия календарен месец, поради което съдът приема, че крайната дата, до която се дължи, е именно тази дата, като забавата настъпва на 16 – то число на същия месец.

С оглед горното и доколкото се установи, че дължимите брутни трудови възнаграждения за м.10.2021 г. и м.11.2021 г. в размер на 2968,27 лв., както и обезщетението

за неизползван платен годишен отпуск в размер на 3818,29 лева не са заплатени от ответника, то последният дължи лихва за забава върху него за периода от 15.12.2021 г. до 08.02.2022 г., която се равнява на сумата от 123,50 лв.

Искът за заплащане на лихва върху неизплатеното трудово възнаграждение е изцяло основателен.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. И. С. Д. **сумата от 991,01 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство в полза на ищеца, определено от съда на основание Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд **сумата от 321,46 лева**, представляваща държавна такса върху уважените искиви претенции.

Ответникът няма право на разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 128, т. 2 от КТ /**фирма**/, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. – газопълначна станция, **да заплати на Д. Ц. Г.**, ЕГН, с адрес:, **сумата от общо общо 2968,27 лв.**, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец октомври и месец ноември 2021 г. по Трудов договор № 14/30.11.2009 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 224, ал. 1 от КТ /**фирма**/, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. – газопълначна станция, **да заплати на Д. Ц. Г.**, ЕГН, с адрес:, **сумата от 3818,29 лв.**, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение между страните за 31 работни дни, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД /**фирма**/, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. – газопълначна станция, **да заплати на Д. Ц. Г.**, ЕГН, с адрес:, **сумата от 123,50 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата за трудово възнаграждение за периода от 15.12.2021 г. до 08.02.2022 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата /**фирма**/, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. – газопълначна станция, **да заплати на адв. И. С. Д.** от САК, ЕГН, със служебен адрес7, **сумата от 991,01 лв.** - разноски за

адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК /**фирма**/, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. – газопълначна станция, **да заплати в полза на Софийски районен съд, сумата от 321,46 лева**, представляваща държавна такса върху уважените искиви претенции.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____